nûûd moistakſſid tännolikkud keige nende asjade ja wannematte wasto olla, ſiis olleks rahwa ommal ſeſt ſuur kasſo ja wannematel hea meel.

Postimees toob igga nâddala udiſt, mis ſiin ja ſeal mailma peal ſûnnib ja pûab ommalt poolt mônda ôppetuſt rahwa ſilmade ette panna, agga paljuks neid on, kes tedda luggewad? ôppetuste puduſt polle meie aeal ennam, ſedda ei woi kegi kaebada.

Nûûd pallume weel ſûddameſt:
Meid aitko Jummal iggaweſt,
Et woime rôômſa melega
Keik tännalikult ellada.

Kes on mailmas tännamatta,
Se on ni kui ellamatta
Teiste ſeas; kui kuinud puu,
Paljas nahk ja paljas lu!
Seſt et ta ei ſedda tea,
Mis on pahha, mis on hea:
Ôppi norelt kirja tundma,
Waeſtele ka abbi andma,
Siis ſind aitab Jummal teal,
Siin ja ſeal mailma peal:
Kûl ſa ſaad ſiis rohkeſt rahha,
Kui ſul paljo met ja wahha,
Paljo heino, paljo wilja,
Mis ſa korjad warra, hilja
Taewa Jeſſa armo lâbbi,
Ebbauſk ſul olgo — hâbbi!

Kuida lehmad pima andwad.

Perrenaeſed kaebawad wâgga ſaggedaste ſelle ûlle, et lehmad kaſſinaste pima andwad, agga unnuſtawad ſeal jures ârra, et wanna ſônna ûtleb: „Lehm lûpſab ſuuſt.“ Olgo lehm ſuur ehk wâike, ei ta anna muido pima, kui ſa temmale ta ſurusſe môda ka rohkeſte ſûa ei anna. Se ei anna lomale ammogi weel mitte rammo, kui ſa temmale aastas ûks ehk kaks kord jahho annad ja muido keik ſe talwe lâbbi kûlma wee ja ôlgega peab rahhul ollema. Kes lehmale aasta lâbbi, igga pâăw ûks toop jahho annab ja kus ſant karjasma, ſui lâbbi igga ôhto nattoke wârsket rohto ette wiskab, nâăb